

Schandelijke praktijken der geheime veldpolitie

De werkzaamheden van de geheime Duitse veldpolitie in België vormen een gruwelijke geschiedenis. Het materiaal, dat gedurende de twee laatste oorlogsjaren verzameld werd door de vroegere "Gentse soldatenbond", brengt ons over deze glorierijke inrichting van het Pruisische militarisme een vol boekdeel. De akten van het oorlogsgerecht, waarvan er heel gewetensvolle afschriften in handen zijn van de gewezen Gentse soldatenbond, leveren het duidelijkste bewijs voor de meest onverantwoordelijke middelen, waarvan dit militair bestuur zich bediend heeft om haar noodzakelijkheid te bewijzen, en voor haar leiders alle soorten van onderscheidingen, bevorderingen en geldbeloningen weg te kapen. Belgische publieke vrouwen en schurken stonden in dienst van dit bestuur; ze dienden daar als uitdagingsagenten en deden hun best om onschadelijke Belgische burgers te ontmaskeren, te beschuldigen van verspieding en hen bloot te stellen aan de dood.

Maar niet alleen Belgen, neutrale en vijandelijke burgers van het bezette gebied werden blootgesteld aan de schandelijke praktijken aan de geheime Duitse veldpolitie, die in niets ten achter stond bij de schurkenstreken van de sbirren of gerechtsdienaars van het oude Venetië, maar ook de eigen landgenoten werden vervolgd.

Het geval van de opperstuurmansmaat Eils van Brahe werpt een zeer schril licht op het "werk", dat de geheime Duitse

veldpolitie en hun Belgische handlangers en uitdagingsagenten uitvoerden.

Eils, die gedurende de oorlog in dienst was te Antwerpen, had reeds sedert 11 jaar als bediende op een schip een lastige en zwaar verantwoordelijke staatsdienst gedaan; hij had steeds trouw en gewetensvol zijn plicht volbracht en was tot dan toe als een eerlijk man door het leven gegaan. Te Antwerpen werd hij reeds 3 ½ jaar gebruikt in een hulpdienst van de Duitse admiraalsstaf, en nooit had men hem iets ten laste hoeven te leggen, tot eindelijk het ongeluk hem in de handen speelde van een Belgische uitdagingsagent, die werkte voor rekening van de geheime Duitse veldpolitie, en die naar haar voorschriften handelde om tegen Duits geld niet alleen zijn eigen landgenoten, doch ook Duitse soldaten over te leveren aan de beulsknechten.

Zoals het meestal gebeurt in deze zeer droevige geschiedenissen, was ook in het geval van Eils een vrouw de onmiddellijke schuld van zijn ondergang. Ze was eigenaar van een estaminet, en hij had met haar sedert lange tijd liefdesbetrekkingen onderhouden, hetgeen ten andere de handlangers van de geheime Duitse veldpolitie zeer goed bekend was.

Door een samenloop van omstandigheden, waarbij nijd en jaloezie van militaire oversten, die lager in aanzien stonden bij de vrouw in kwestie, een rol speelden, werd de opperstuurmansmaat Eils op zekere dag beschuldigd van

diefstal; hij zou namelijk dekens, die het Duitse leger toebehoorden, gestolen hebben.

Zekere Jules de la Perre, die in dienst stond van de Duitse geheime veldpolitie en gewoonlijk agent nummer 33 genoemd werd, kreeg van de Duitsers de opdracht de argeloze Eils stipt te bewaken, ten einde de bewijzen van zijn "misdaden" te kunnen aanbrengen.

En deze gemene handlanger volbracht zijn opdracht op schitterende manier. Hij (later beweerde men gedurende het proces, dat het Eils zelf was, die het deed) naderde de ongelukkige met zijn verlokken beloften en dwong dan ook het lief van Eils, hem te bedreigen met een breuk van hun relaties, indien hij niet meer geld binnenbracht, dan hij gewoon was te doen.

Eils, die deze mooie, maar oneerlijke jonge vrouw beminde als een gek en vreesde haar te zullen verliezen, liep recht in de verdoken opgestelde val. Op zekere dag gaf hij toe op aandringen van de la Perre, en eindelijk overhandigde hij deze enige onvolledige afschriften van geheime documenten uit de staf van de marine.

De schurkachtige handlanger liep stralend van vreugde recht naar de Duitse geheime politie en Eils werd nog dezelfde nacht uit zijn bed gehaald en aangeklaagd wegens verspieding.

Het proces greep plaats in het Paleis van Justitie te Antwerpen de 26^e oktober 1918. Hij werd natuurlijk schuldig bevonden aan spionage en veroordeeld tot levenslange tuchthuisstraf. En hij had het alleen aan zijn rechters te danken, dat hij niet op staande voet doodgeschoten werd. Ondertussen streek de laakbare het ontvangen klinkende loon op.

Maar niets van al wat de ongelukkige Eils voor het militair gerechtshof wilde aanbrengen om de verdenking te verlichten, werd opgenomen in het dossier. Hij deed uiteen, hoe hij slechts zonder het te weten aan spionage gedaan had, nadat hij bezweken was onder de schandelijke praktijken van de Duitse geheime veldpolitie, in de gestalte van de uitdagingsagent de la Perre. Doch de Duitse bedienden die zijn proces behandelden, wilden deze verklaringen niet eens aanhoren, en toen hij er eindelijk in gelukt was, de schurkachtige handelswijze van de politie en haar Belgische handlangers voor het gerecht te doen beoordelen, zegde de krijgsauditeur Schott, die nu te Nurnberg Duitse legeradvocaat is: "dat neem ik in het dossier niet op! Meent ge soms, dat ik mij om uwentwil moeilijkheden op de hals wil halen?"

En daarbij bleef het. Schott verscheurde het rapport, en Eils werd naar het tuchthuis gevoerd, de la Perre "werkte" verder in dienst van het Duitse leger, en de krijgsauditeur-Schott is net als vroeger Duitse militaire rechter!